

EXPUNERE DE MOTIVE

Ordonanța Guvernului nr.7/3.08.2001 privind impozitul pe venit, aprobată cu modificări și completări prin Legea nr.493/2002, introduce "impozitul pe arendă" ca impozit asupra venitului realizat prin cedarea folosinței bunurilor (art.31 alin.3 și 4). Această prevedere este în contradicție cu însuși textul Ordonanței care la art.5 lit."s" prevede că nu sunt venituri impozabile și nu se impozitează "veniturile din agricultură și silvicultură, cu excepția celor prevăzute la cap.II subcap.B, secțiunea a-7-a"

Veniturile din activități agricole care se impozitează, prevăzute aici ,sunt enumerate al art.46 alin.1 și nu cuprind și venitul obținut din arendă, ori acesta este tot un venit din agricultură.

De asemenea, această prevedere este și în contradicție cu Legea nr.16/1994 – Legea arendării, care la art.10 prevede că în sarcina proprietarului sunt "impozitele și taxele datorate , potrivit legii pentru bunurile agricole arendate", iar la art.11 că "impozitele datorate pentru veniturile realizate din exploatarea bunurilor agricole arendate se plătesc" de arendaș. În plus, arendașul "beneficiază de facilitățile de creditare și impozitare" prevăzute în actele normative în vigoare. Conform acestor dispoziții, uzufructuorul sau deținătorul legal are ca sarcină plata impozitului pe terenul agricol, plata impozitelor pe veniturile realizate din activități agricole, fiind în sarcina arendașului. De altfel în cazul că se menține și impozitul pe arendă, înseamnă că proprietarii

terenurilor sunt supuși unei duble impozitări întrucât ei plătesc și impozitul pe terenul agricol. Aceasta se întâmplă în condițiile în care arenda a scăzut de la an la an, proprietarii fiind tot mai mult la discreția arendașilor. În aceste condiții tot mai mulți țărani își vând terenurile pe prețuri foarte mici.

INIȚIATOR,

Ing.PETRU MIRCIOV, deputat minorități

